

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 475

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 20 august 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 151 din 8 mai 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare	1—3			
Opinie separată	4			
Decizia nr. 167 din 22 mai 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind				
			măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare	4—6
			HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		750.	— Hotărâre pentru aprobarea Acordului de cooperare în domeniile educației, culturii, științei, tineretului și sportului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Peru, semnat la Lima la 23 noiembrie 1998	6—7
			Acord de cooperare în domeniile educației, culturii, științei, tineretului și sportului între Guvernul României și Guvernul Republicii Peru	7—8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 151

din 8 mai 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 7
din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare
a agenților economici, cu modificările ulterioare**

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Cristina Radu — magistrat-asistent

financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „STELSIM COM” — S.R.L. din Ernei, județul Mureș, în Dosarul nr. 3.118/2000 al Judecătoriai Târgu Mureș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 104 din 6 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 16 august 2000.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 octombrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.118/2000, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare**, excepție ridicată de Societatea Comercială „STELSIM COM” — S.R.L. din Ernei, județul Mureș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile legale invocate sunt contrare prevederilor art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b), ale art. 135 alin. (6) și ale art. 49 alin. (1) din Constituție, susținându-se că aceste dispoziții legale aduc o restrângere exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale, fără să fie îndeplinite condițiile prevăzute la art. 49 din Constituție. De asemenea, autorul excepției consideră că răspunderea contravențională, stabilită în temeiul art. IV din ordonanța criticată, este consecința neexecutării unei obligații contractuale „fără intervenția statului”. Or, în aceste condiții, executarea sau neexecutarea unei clauze stipulate în contract nici nu poate fi sancționată de stat, care nu este parte în acel contract, ci numai de părțile contractante, care au la îndemână mijloacele procedurale de executare a contractului sau de sancționare a neexecutării acestuia. În opinia autorului excepției ordonanța aduce atingere și prevederilor art. 135 alin. (6) din Constituție, deoarece sumele obținute sau pe cale de a fi obținute prin aceste operațiuni de import-export intră în patrimoniul unei societăți comerciale cu capital privat, în a cărei ordine juridică nu se poate interveni forțat, din afară, de către stat, prin măsuri administrative. În acest mod proprietatea privată nu mai este inviolabilă, iar statul se îmbogățește fără just teamei prin „confiscare”.

Judecătoria Târgu Mureș, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece obligația de repatriere a valutei și efectuarea operațiunilor prin conturile deschise în România la băncile autorizate nu încalcă prevederile art. 49 alin. (1) din Constituție, care reglementează situațiile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți. Instanța de judecată consideră că dispozițiile legale criticate nu încalcă nici prevederile art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) și nici pe cele ale art. 135 alin. (6) din Constituție, referitoare la inviolabilitatea proprietății private, care nu poate fi opusă cerințelor apărării intereselor naționale în activitatea financiară și valutară. Economia de piață și libertatea comerțului nu justifică încălcarea obligației de repatriere a valutei, a termenului maxim de repatriere, întrucât de constituirea fondurilor valutare depinde însăși funcționarea sistemului economic. În final, instanța consideră că desfășurarea activității agenților economici trebuie să se realizeze în acord cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 18/1994, aprobată prin Legea nr. 12/1995, și în privința încasării sumelor în valută aferente importurilor de mărfuri, executării de lucrări și prestațiilor de servicii în străinătate, prin conturile deschise în România la bănci autorizate.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția este neîntemeiată, deoarece, pe de o parte, activitatea de comerț internațional a agenților economici se desfășoară pe baza autonomiei lor juridice, iar pe de altă parte, este necesar ca această activitate să fie în concordanță cu interesul național, economia de piață și libertatea comerțului nejustificând încălcarea obligației de repatriere a valutei, precum și a termenului maxim de repatriere a acesteia, legea neprevăzând alternative de stingere a obligațiilor de

plată cu partenerii contractuali externi. Se consideră, de asemenea, că în politica sa economică statul român este ținut să apere și să promoveze interesul public în cadrul economiei naționale, având îndatorirea de a interveni în activitățile economice, politica legislativă constituind una dintre pârghiile specifice de intervenție a statului în economie.

Președintele Camerei Deputaților și președintele Senatului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 28 ianuarie 1994), aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 7 februarie 1995). Acest text legal are următoarea redactare: „*În vederea consolidării regimului valutar în vigoare și întăririi disciplinei financiare privind disponibilitățile în conturile valutare, se stabilesc următoarele: [...]*”

7. În cazul constatării nerespectării termenelor menționate la pct. 3, 5 și 6, precum și a celor menționate în autorizația Băncii Naționale a României eliberată conform pct. 4, privind repatrierea încasărilor în valută, se vor aplica următoarele amenzi contravenționale reprezentând:

— 10%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru întârzieri de până la 30 de zile calendaristice;

— 15%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru întârzieri între 30 și 60 de zile calendaristice;

— 20%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru fiecare lună calendaristică care depășește primele 60 de zile de întârziere.

În toate situațiile se menține obligația repatrierii sumelor în valută în termen de 30 de zile calendaristice de la data constatării contravenției.

În cazul depășirii termenului de la alineatul precedent, penalitățile stabilite la art. 7 din Legea nr. 76/1992, astfel cum a fost modificat prin prezenta ordonanță, se majorează cu 50%.”

Textele constituționale, invocate de autorul excepției ca fiind încălcate, sunt:

— Art. 49 alin. (1): „*Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*”;

— Art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b): „(1) *Economia României este economie de piață.*

(2) *Statul trebuie să asigure:*

a) *libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;*

b) *protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară;*”;

— Art. 135 alin. (6): „*Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.*”

I. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că alineatul final al textului legal supus controlului de constituționalitate face referire la Legea nr. 76/1992, lege abrogată expres prin art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997 cu privire la diminuarea

blocajului financiar și a pierderilor din economie (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 28 iulie 1997). Ca urmare, în cazul depășirii termenului prevăzut la alineatul final al pct. 7 al art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 nu se vor mai putea aplica sancțiunile reglementate prin Legea nr. 76/1992, la care se adaugă o majorare de 50%, deoarece un text legal, care face trimitere la o normă care, între timp, a ieșit din vigoare, nu mai produce efecte juridice.

În consecință, prevederile alineatului final al pct. 7 al art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 nu pot constitui obiectul controlului de neconstituționalitate, având în vedere că, potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională are competența de a decide numai asupra normelor juridice în vigoare. Prin urmare, în temeiul alin. (6) al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția de neconstituționalitate a alineatului final al pct. 7 al art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 este inadmisibilă, urmând să fie respinsă.

II. În legătură cu susținerea potrivit căreia dispozițiile alin. 1 și 2 ale pct. 7 al art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 ar încălca prevederile art. 135 alin. (6) din Constituție, referitoare la dreptul de proprietate privată, Curtea constată că principiul inviolabilității proprietății private nu justifică utilizarea bunurilor obiect al acestei categorii de proprietate, indiferent de natura lor, pentru încălcarea unui interes național, așa cum este acela al asigurării disponibilităților valutare necesare în vederea efectuării obligațiilor externe de plată ale economiei. În acest sens Curtea Constituțională s-a pronunțat, de altfel, și prin Decizia nr. 161 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 11 ianuarie 1999.

Referitor la încălcarea prin textul de lege criticat a prevederilor art. 49 din Constituție Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză, deoarece se referă la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale ale cetățenilor, iar nu la restrângerea drepturilor unor societăți comerciale, precum în speță.

Curtea constată că nu pot fi reținute nici susținerile potrivit cărora prin art. IV pct. 7 alin. 1 și 2 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 sunt încălcate prevederile art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) din Constituție, ci, dimpotrivă, reține că acestea sunt respectate, deoarece tocmai în temeiul art. 134 alin. (2) lit. b) „*Statul trebuie să asigure: [...] b) protejarea intereselor naționale în activitatea economică,*

financiară și valutară“. Într-adevăr, Curtea observă că ordonanța criticată are ca scop însăși protejarea intereselor naționale prin consolidarea regimului valutar, asigurarea disponibilităților valutare necesare în vederea îndeplinirii obligațiilor externe de plată ale economiei. Nici economia de piață și nici libertatea comerțului nu justifică încălcarea obligației de repatriere a valutei și a termenului legal maxim de repatriere, deoarece de constituirea fondurilor valutare depinde însăși funcționarea sistemului economic, astfel încât autonomia juridică a agenților economici în activitatea de comerț exterior nu se poate realiza decât cu respectarea acestor obligații.

În acest sens Curtea Constituțională s-a pronunțat, de altfel, și prin Decizia nr. 209 din 25 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 15 februarie 2001, respingând excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, modificată. Cu acel prilej Curtea a reținut, în esență, că inviolabilitatea, în condițiile legii, a proprietății private nu poate fi opusă cerințelor apărării intereselor naționale în activitatea financiară și valutară, în stadiul actual de dezvoltare a economiei de piață. Nici economia de piață și nici libertatea comerțului nu justifică încălcarea obligației de repatriere a valutei și a termenului legal maxim de repatriere, deoarece de constituirea fondurilor valutare depinde funcționarea însăși a sistemului economic, astfel că autonomia juridică a agenților economici în activitatea de comerț exterior nu se poate realiza decât cu respectarea acestor obligații. De asemenea, prin Decizia nr. 161 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 11 ianuarie 1999, s-a statuat: „În sfârșit, nu este întemeiată nici susținerea potrivit căreia prin textul de lege atacat se instituie o răspundere obiectivă. Într-adevăr, în cauză nici nu s-ar putea pune problema unei răspunderi obiective, întrucât, prin ipoteză, fiind vorba de săvârșirea unei contravenții, elementul vinovăției este de esența acesteia și, de aceea, în lipsa vinovăției nu se poate aplica niciodată o sancțiune contravențională. Desigur, existența sau inexistența acesteia este un element al stării de fapt, a cărei apreciere este de atributul exclusiv al instanței de judecată.“

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine o schimbare a jurisprudenței Curții, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în privința art. IV pct. 7 alin. 1,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor alineatului final al pct. 7 al art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „STELSIM COM“ — S.R.L. din Ernei, județul Mureș, în Dosarul nr. 3.118/2000 al Judecătorei Târgu Mureș.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 7 alin. 1 și 2 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, excepție invocată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

OPINIE SEPARATĂ

Suntem de acord cu soluția pronunțată sub aspectul dispozițiilor art. IV pct. 7 alin. 2 și alineatul final din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, modificată.

Pe de altă parte, considerăm că prin decizia pronunțată trebuia să se admită în parte excepția de neconstituționalitate, constatându-se că **dispozițiile art. IV pct. 7 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, modificată, sunt neconstituționale, în măsura în care prin aceste dispoziții legale a fost instituită răspunderea contravențională obiectivă a persoanelor juridice și fizice care nu respectă termenele prevăzute de reglementările juridice aplicabile pentru repatrierea încasărilor în valută.**

Motivele pentru care apreciem că se impunea această soluție sunt cuprinse în considerentele opiniei separate pe care am formulat-o la Decizia nr. 150 din 8 mai 2001.

Cu acel prilej, în finalul considerentelor, am arătat că organele de stat — inclusiv instanțele judecătorești — cărora le revine atribuția de a face aplicarea dispozițiilor art. IV pct. 7 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, modificată, nu pot proceda la aplicarea amenzilor contravenționale prevăzute de acest text legal pe baza simplei constatări a existenței unei situații de fapt: nerespectarea termenelor, stabilite prin reglementările relevante aplicabile, pentru repatrierea încasărilor în valută. Chiar dacă este dovedită existența unei asemenea situații de fapt, este necesar să fie examinată, pe bază de probe administrate

potrivit legii, și posibilitatea ca fapta constând în nerespectarea termenelor menționate să nu fi fost săvârșită cu vinovăție.

De altfel, această din urmă obligație a organelor de stat abilitate să facă aplicarea dispozițiilor legale examinate este recunoscută, indirect, și de către majoritatea membrilor Curții Constituționale, întrucât atât în motivarea Deciziei nr. 150 din 8 mai 2001, cât și în aceea a deciziei la care se referă prezenta opinie separată sunt reluate următoarele considerente ale Deciziei Curții Constituționale nr. 161 din 10 noiembrie 1998: „În sfârșit, nu este întemeiată nici susținerea potrivit căreia prin textul de lege atacat se instituie o răspundere obiectivă. Într-adevăr, în cauză nici nu s-ar putea pune problema unei răspunderi obiective, întrucât, prin ipoteză, fiind vorba de săvârșirea unei contravenții, elementul vinovăției este de esența acesteia și, de aceea, în lipsa vinovăției nu se poate aplica niciodată o sancțiune contravențională. Desigur, existența sau inexistența acesteia este un element al stării de fapt, a cărei apreciere este de atributul exclusiv al instanței de judecată.“

Așa fiind, **rezultă că membrii Curții Constituționale rețin — în unanimitate, dar prin modalități diferite de soluționare a excepției de neconstituționalitate — că este inadmisibilă aplicarea sancțiunii contravenționale prevăzute la art. IV pct. 7 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, modificată, atunci când fapta nu a fost săvârșită cu vinovăție.**

Lucian Mihai
Romul Petru Vonica

Nicolae Popa
Kozsokár Gábor

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 167
din 22 mai 2001referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 3 și 7
din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare
a agenților economici, cu modificările ulterioare

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alfa Omega Group” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 10.595/2000 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, considerând că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 noiembrie 2000, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Alfa Omega Group” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de această societate comercială împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor încheiat de Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat a municipiului București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prin aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 se încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 47, ale art. 49, precum și ale art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b).

Judecătoria Sectorului 3 București, exprimându-și opinia, apreciază că textele criticate nu contravin Constituției. Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost

comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995, reglementează, în esență, repatrierea de către agenții economici a valutei ce rezultă din activitatea de comerț internațional pe care aceștia o desfășoară. Ca atare, se apreciază că „susținerile petenților nu pot fi reținute, fiind vorba de săvârșirea unei contravenții prin care se încalcă norme ce urmăresc consolidarea regimului valutar și întărirea disciplinei financiare privind disponibilitățile în conturile valutare“. De asemenea, este menționată jurisprudența Curții Constituționale referitoare la constituționalitatea prevederilor art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, cu modificările ulterioare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Din motivarea excepției de neconstituționalitate rezultă că obiectul acesteia îl constituie prevederile art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 28 ianuarie 1994), aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 7 februarie 1995), dispoziții al căror conținut este următorul:

— Art. IV pct. 3: „*În cazul operațiunilor de încasare la vedere, repatrierea valutei rezultate în urma producerii actului de comerț internațional se va face în maximum 5 zile de la data încasării, dar nu mai târziu de 90 de zile calendaristice, calculate de la data atestării documentare a trecerii mărfii prin frontiera română, sau, după caz, a executării lucrărilor și prestării serviciilor în străinătate, în funcție de zona geografică a partenerului extern.*

Pentru operațiunile cu încasare la termen între 90 și 360 de zile, cât și pentru cele pe credit de peste 1 an, pentru care Ministerul Comerțului a eliberat licențe în limita unui plafon stabilit anual de Banca Națională a României, termenul de repatriere este de maximum 15 zile calendaristice calculate de la data scadenței plății, stabilite conform clauzelor contractuale.

În cazul plăților în avans pentru importuri, pentru care nu s-a livrat marfa, nu s-a executat lucrarea sau nu s-a prestat serviciul, sau pentru care nu s-a restituit avansul plătit, se aplică aceeași perioadă de 15 zile calendaristice calculate de la data ultimului termen de livrare contractual.

Ministerul Comerțului, în raport cu obiectivele politicii comerciale, va propune Guvernului, în vederea aprobării, lista grupelor de produse care pot fi exportate cu plata până la 90 de zile calendaristice de la data livrării, precum și lista grupelor de produse cu plata peste 1 an de la data livrării, produsele necuprinse în cele două categorii de grupe de produse putând fi exportate cu plata la termene între 90 și 360 de zile calendaristice.“

— Art. IV pct. 7: „*În cazul constatării nerespectării termenelor menționate la pct. 3, 5 și 6, precum și a celor menționate în autorizația Băncii Naționale a României eliberată conform pct. 4, privind repatrierea încasărilor în valută, se vor aplica următoarele amenzi contravenționale reprezentând:*

— 10%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru întârzieri de până la 30 de zile calendaristice;

— 15%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru întârzieri între 30 și 60 de zile calendaristice;

— 20%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru fiecare lună calendaristică care depășește primele 60 de zile de întârziere.

În toate situațiile se menține obligația repatrierii sumelor în valută în termen de 30 de zile calendaristice de la data constatării contravenției.

În cazul depășirii termenului de la alineatul precedent, penalitățile stabilite la art. 7 din Legea nr. 76/1992, astfel cum a fost modificat prin prezenta ordonanță, se majorează cu 50%.“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste dispoziții legale contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 47, ale art. 49, precum și ale art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b), texte care prevăd:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*“;

— Art. 47: „*(1) Cetățenii au dreptul să se adreseze autorităților publice prin petiții formulate numai în numele semnatarilor.*

(2) Organizațiile legal constituite au dreptul să adreseze petiții exclusiv în numele colectivelor pe care le reprezintă.

(3) Exercițarea dreptului de petiționare este scutită de taxă.

(4) Autoritățile publice au obligația să răspundă la petiții în termenele și în condițiile stabilite potrivit legii.“

— Art. 49: „*(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.“

— Art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b): „*(1) Economia României este economie de piață.*

(2) Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;

b) protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară.“

I. Examinând susținerile autorului excepției, Curtea reține că prin Decizia nr. 123 din 28 septembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 1 noiembrie 1999, a constatat că Legea nr. 76/1992 privind măsuri pentru rambursarea creditelor rezultate din acțiunea de compensare, regimul plăților agenților economici, prevenirea incapacității de plată și a blocajului financiar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 28 iulie 1992, la care face referire alineatul final al pct. 7 al art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, a fost abrogată în întregime prin art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 22 aprilie 1997), aprobată și modificată prin Legea nr. 151/1997 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 28 iulie 1997). Dispozițiile acestui act normativ referitoare la sancțiuni nu au mai fost preluate în noul act normativ. Drept urmare, în cazul depășirii termenului prevăzut la alineatul final al pct. 7 al art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 nu se vor mai putea aplica sancțiunile reglementate de Legea nr. 76/1992, la care să se adauge o majorare de 50%, deoarece un text legal care face trimitere la o normă care, între timp, a ieșit din vigoare nu mai produce efecte juridice.

În consecință, în temeiul art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția de neconstituționalitate privind prevederile alineatului final al pct. 7 al art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 se va respinge, ca fiind inadmisibilă.

II. Examinând dispozițiile art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, Curtea reține că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate în baza art. 144 lit. c) din Constituție, ca urmare a ridicării

unor excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prin susținerea încălcării mai multor dispoziții constituționale, inclusiv a dispozițiilor art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b), care sunt invocate și în cadrul dosarului ce face obiectul prezentei decizii.

Prin deciziile pronunțate anterior Curtea Constituțională a respins în mod constant excepțiile de neconstituționalitate având acest obiect.

Astfel, în ceea ce privește susținerile potrivit cărora dispozițiile criticate încalcă art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) din Constituție, Curtea a reținut că „[...] în contextul interpretării sistematice a prevederilor art. 134 din Constituție, obligația de repatriere a valutei nu este contrară economiei de piață și libertății comerțului, ci corespunde îndatoririi statului de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea economică și financiară” (Decizia nr. 161 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 11 ianuarie 1999, în cadrul căreia se face referire, deopotrivă, la Decizia nr. 15 din 28 ianuarie 1997, rămasă definitivă prin Decizia nr. 149 din 3 iunie 1997, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 24 septembrie 1997, precum și la Decizia nr. 16 din 28 ianuarie 1997, rămasă definitivă prin Decizia nr. 116 din 21 mai 1997, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 28 octombrie 1997).

De asemenea, prin Decizia nr. 161 din 10 noiembrie 1998 s-a mai reținut: „În sfârșit, nu este întemeiată nici susținerea potrivit căreia prin textul criticat se instituie o răspundere obiectivă. Într-adevăr, în cauză nici nu s-ar putea pune problema unei răspunderi obiective, întrucât, prin ipoteză, fiind vorba de săvârșirea unei contravenții,

elementul vinovăției este de esența acestuia și, de aceea, în lipsa vinovăției nu se poate aplica niciodată o sancțiune contravențională. Desigur, existența sau inexistența acesteia este un element al stării de fapt, a cărei apreciere este de atributul exclusiv al instanței de judecată.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine modificarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate anterior prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

III. Analizând critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 49 din Constituție, Curtea constată că obligația de repatriere a valutei și de efectuare a operațiunilor prin conturi deschise în România la bănci autorizate nu încalcă aceste dispoziții constituționale, deoarece art. 49 este aplicabil numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu poate fi constatată.

IV. De asemenea, Curtea urmează să respingă și susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, text care stabilește egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Curtea constată că nici aceste dispoziții constituționale nu sunt incidente în cauză, deoarece prevederile art. 16 alin. (1) sunt aplicabile cetățenilor, iar nu societăților comerciale, așa cum este cazul în speță.

V. În sfârșit, în ceea ce privește susținerea conform căreia dispozițiile legale criticate contravin art. 47 din Constituție, privind dreptul de petiționare, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, deoarece nu are incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), precum și al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi privind art. IV pct. 7 alin. 1,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 7 alineatul final din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alfa Omega Group” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 10.595/2000 al Judecătoriai Sectorului 3 București.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 3 și pct. 7 alin. 1 și 2 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, invocate de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 mai 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Â R E

**pentru aprobarea Acordului de cooperare
în domeniile educației, culturii, științei,
tineretului și sportului dintre Guvernul României și Guvernul
Republicii Peru, semnat la Lima la 23 noiembrie 1998**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Acordul de cooperare în domeniile educației, culturii, științei, tineretului și sportului dintre Guvernul

României și Guvernul Republicii Peru, semnat la Lima la 23 noiembrie 1998.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

- p. Ministrul afacerilor externe,
Cristian Diaconescu,
secretar de stat
Ministrul culturii și cultelor,
Răzvan Theodorescu
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 26 iulie 2001.
Nr. 750.

A C O R D

de cooperare în domeniile educației, culturii, științei, tineretului și sportului între Guvernul României și Guvernul Republicii Peru

Guvernul României și Guvernul Republicii Peru, denumite în continuare *părți*, inspirate de dorința consolidării relațiilor dintre cele două țări și aprofundării înțelegerii reciproce, convinse că promovarea tuturor activităților care conduc la cunoașterea reciprocă și la dezvoltarea relațiilor de cooperare în domeniile culturii, științei, educației și sportului va contribui la dezvoltarea popoarelor lor, au convenit următoarele:

ARTICOLUL I

Părțile vor dezvolta cooperarea dintre țările lor în domeniile științei, educației, culturii, artei și sportului, precum și în alte domenii de interes reciproc. Vor promova, de asemenea, schimburile de materiale și documentații în aceste sectoare și vor facilita contactele directe între instituții și persoane.

ARTICOLUL II

Părțile vor favoriza colaborarea în domeniul științei, tehnologiei și cercetării științifice prin:

- stabilirea și realizarea de programe de studii și alte activități comune în diferite ramuri ale științei și tehnologiei;
- schimburi de specialiști, cadre didactice universitare, cercetători, tehnicieni și vizite ale experților;
- schimburi de publicații și documentație științifică, inclusiv de filme și casete video cu caracter științific, precum și de rezultate ale cercetării științifice.

Părțile vor încuraja și vor sprijini în același timp colaborarea directă dintre academiile, ministerele și departamentele de știință ale țărilor lor, prin intermediul încheierii unor documente juridice în acest sens.

Detaliile și condițiile financiare ale colaborării vor fi stabilite în acorduri, programe, memorandumuri, înțelegeri, protocoale sau convenții, care se vor încheia între instituțiile interesate.

Părțile vor acționa, prin intermediul instituțiilor lor naționale din domeniul științei și tehnologiei, ca organe receptoare și de execuție a activităților semnalate la lit. a), b) și c). În acest scop partea română va fi reprezentată prin Ministerul Cercetării și Tehnologiei, iar partea peruană va fi reprezentată prin Adunarea Națională a Rectorilor și de Consiliul Național de Știință și Tehnologie — CONCYTEC.

ARTICOLUL III

Părțile vor sprijini colaborarea și schimbul de experiență în domeniile educației, științei și culturii prin:

- schimb de profesori și de alți specialiști pentru predarea de cursuri sau realizarea de cercetări științifice în specialitatea lor;
- colaborarea directă dintre diferitele instituții educative, la diferite niveluri și prin diferite modalități educative;
- dezvoltarea și sprijinirea studierii limbii, literaturii și artelor celeilalte țări în instituțiile naționale de învățământ, prin înființarea în cadrul acestora de catedre, schimb de profesori universitari, specialiști, tehnicieni, cercetători științifici și studenți, precum și de cărți, publicații și materiale tipărite și participarea reciprocă la cursuri pe această temă, organizate de fiecare parte.

ARTICOLUL IV

Părțile convin să recunoască reciproc diplomele și/sau titlurile acordate de instituțiile universitare, pe baza

instrumentelor specifice în care vor fi precizate condițiile și cerințele necesare pentru recunoașterea în materie și în funcție de legislația internă din fiecare țară.

ARTICOLUL V

Părțile vor recunoaște certificatele, diplomele, titlurile și gradele academice acordate ca urmare a perfecționării, specializării sau actualizării cunoștințelor cadrelor proprii în instituțiile celeilalte părți, în conformitate cu normele legale în vigoare din fiecare țară.

ARTICOLUL VI

Ambele părți vor facilita mai buna cunoaștere reciprocă a valorilor autentice ale culturii și artei popoarelor lor prin:

- schimb de scriitori, oameni de artă, soliști și formații artistice de amatori sau profesioniști, precum și de specialiști și personalități care acționează în domeniile prevăzute de prezentul acord;

- organizarea de manifestări culturale și artistice — expoziții de artă, prezentări de filme, programe de radio și televiziune, piese de teatru;

- organizarea de festivaluri de dansuri și muzică de către una dintre părți pe teritoriul celeilalte părți, inclusiv pe baze comerciale;

- schimb și donații de publicații de artă, filme, cărți, periodice, înregistrări muzicale, partituri, discuri și benzi, între biblioteci, muzee și alte instituții culturale;

- colaborare între casele editoriale, inclusiv în ceea ce privește difuzarea și comercializarea de cărți;

- organizarea în comun a unor manifestări culturale, precum și expoziții, simpozioane etc., pe teme convenite în prealabil;
- inclusiunea în repertoriul instituțiilor de profil din țara proprie a unor lucrări dramatice și muzicale ale creatorilor celeilalte părți;

- încurajarea traducerii și publicării de opere literare și științifice ale unor autori din cealaltă țară;

- schimb de informații privind burse de formare artistică pentru studenți, profesori și specialiști ai școlilor de arte din cele două țări.

ARTICOLUL VII

Părțile se angajează să ia măsurile necesare vizând asigurarea plății drepturilor de autor și a onorariilor artiștilor, precum și transferul sumelor convenite, conform condițiilor stipulate în contractele încheiate și în reglementările internaționale în materie.

ARTICOLUL VIII

Părțile vor încuraja invitarea și participarea reciprocă a unor personalități din domeniile științei, educației, culturii și artelor din cealaltă țară la congrese, conferințe, festivaluri

artistice sau la alte manifestări cu participare internațională organizate pe teritoriul lor.

ARTICOLUL IX

În funcție de interesele și de posibilitățile lor părțile vor putea conveni asupra deschiderii, pe bază de reciprocitate, a unor centre culturale în țările respective.

Condițiile de deschidere și funcționare a acestora vor face obiectul unor acorduri separate ce se vor încheia între părți.

ARTICOLUL X

Ambele părți vor stimula colaborarea dintre instituțiile lor din domeniul conservării și valorificării patrimoniului cultural.

ARTICOLUL XI

Părțile vor sprijini și vor facilita colaborarea sub cele mai diverse forme dintre instituțiile lor centrale și arhivele locale, muzee și biblioteci, facilitând accesul oamenilor de știință și al cercetătorilor din celalaltă țară la fondurile respective ale instituțiilor.

Aceste facilități vor fi convenite între organizațiile sau instituțiile competente și vor fi acordate pe bază de reciprocitate, în conformitate cu legile și reglementările în vigoare în fiecare țară.

Părțile, prin intermediul instituțiilor lor naționale, vor face schimb de materiale informative privind muzeele, precum și de materiale privind arhivele și bibliotecile.

ARTICOLUL XII

Părțile vor încuraja și vor sprijini colaborarea sub diverse forme între asociațiile artistice (scriitori, arhitecți, oameni de artă, artiști plastici, compozitori și muzicologi, cineaști etc.) pe bază de programe, protocoale sau alte documente de lucru care vor fi convenite în mod direct între ele.

ARTICOLUL XIII

Părțile vor încuraja colaborarea în domeniul audiovizualului, promovând coproducțiile și schimbul de programe radiofonice și de televiziune în legătură cu dezvoltarea economică, socială și culturală a ambelor țări.

ARTICOLUL XIV

Părțile vor sprijini colaborarea dintre arhivele de film și instituțiile lor cinematografice, urmărind realizarea de coproducții, schimb de filme, reviste și de publicații de specialitate.

ARTICOLUL XV

Părțile se angajează să încurajeze stabilirea și desfășurarea unor ample activități comune pe linie de tineret, facilitând astfel apropierea și cunoașterea reciprocă.

ARTICOLUL XVI

Părțile vor sprijini dezvoltarea colaborării în domeniul educației fizice și sportului, pe bază de acorduri inter-instituționale între instituțiile lor educative și organizațiile lor corespunzătoare.

ARTICOLUL XVII

Părțile vor sprijini colaborarea dintre mijloacele de comunicare socială, asociații ale ziaristilor și reporterilor, prin intermediul realizării de vizite reciproce și prin schimb de cunoștințe tehnologice specializate.

Pentru Guvernul României,
Andrei Pleșu

ARTICOLUL XVIII

Părțile se vor informa asupra manifestărilor educative, științifice, culturale, artistice și sportive pe care le organizează, facilitându-și reciproc participarea la acestea.

ARTICOLUL XIX

Părțile vor putea încheia periodic programe interguvernamentale și/sau interdepartamentale de colaborare și schimburi, în care se vor conveni formele de colaborare, modalitățile de aplicare și de finanțare a acestora.

În același scop părțile vor putea desemna reprezentanți sau delegați ai ministerelor și instituțiilor care contribuie la aplicarea prezentului acord, pentru a se întâlni periodic în reuniuni ale comisiilor mixte.

Comisia se va reuni alternativ în orașele București și Lima în vederea stabilirii programelor și planurilor de schimburi pe perioade ce se vor conveni de comun acord de părți și pentru a analiza transpunerea în practică a acestora.

ARTICOLUL XX

Părțile vor facilita, în limita posibilităților, rezolvarea problemelor cu caracter administrativ și financiar apărute în cursul realizării acțiunilor întreprinse pe teritoriul celeilalte părți în aplicarea prezentului acord.

ARTICOLUL XXI

Toate cheltuielile ocazionate de aplicarea prezentului acord și a programelor ce vor fi stabilite pentru derularea acestuia se vor asigura conform legislației în vigoare în fiecare țară.

ARTICOLUL XXII

Prevederile prezentului acord nu exclud posibilitatea stabilirii unei colaborări bilaterale și în alte sectoare care au tangență cu domeniile care fac obiectul lui sau care corespund obiectivului acestuia.

ARTICOLUL XXIII

Prezentul acord va intra în vigoare la data ultimei notificări privind îndeplinirea formalităților interne necesare în fiecare țară pentru aprobarea lui.

ARTICOLUL XXIV

Prezentul acord va fi valabil pe o perioadă de 5 ani, începând de la data intrării sale în vigoare, și va fi considerat prelungit automat, pe perioade succesive de câte 5 ani, dacă nici una dintre părți nu îl va denunța în scris pe cale diplomatică. În acest caz denunțarea își va produce efectele după 6 luni de la data respectivei notificări.

În cazul denunțării prezentului acord, în conformitate cu prevederile alineatului precedent, orice program de schimburi, înțelegere sau proiect realizat în baza lui și care nu a fost epuizat își păstrează valabilitatea în toată perioada pentru care a fost convenit.

ARTICOLUL XXV

La data intrării în vigoare a prezentului acord își încetează valabilitatea Acordul de schimburi culturale dintre Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Peru, semnat la Lima la 20 septembrie 1973.

Încheiat la Lima la 23 noiembrie 1998 în două exemplare originale, în limbile română și spaniolă, ambele texte având aceeași valoare.

Pentru Guvernul Republicii Peru,
Fernando de Trazegniesgranda

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.loginet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro